

iterum eosdem evolvi, et diligenter cum editione Calcuttensi contuli. Scatet haec mendis, quorum pleraque quidem sunt eiusmodi, ut qui vel mediocriter grammaticam Sanscritam calleat, facili negotio ea correxerit. Alia tamen vel doctiori negotium facessere possint. Tutius omnino visum est codicum fide et auctoritate potius quam coniecturis, quantumvis eae in promptu essent, veram lectionem instaurare. Praeterea desiderio flagrabam per me ipsum cognoscendi, num idem Bhagavad-Gîtae accidisset, quod aliis vetustis Indorum libris, praesertim Hitôpadêso et carminibus epicis accidisse sciebam: nempe ut in diversis codicibus MSctis versus integri, interdum etiam plurium versuum complexus vel valde immutati legantur, vel transpositi, alia sint omissa, alia addita et interpolata. Mox cum gaudio haud mediocri depreherdi, in carmine hoc nostro nullam esse codicum discrepantiam, ne in minimis quidem, et quae sine sententiae, verborum structurae, metrique damno variari potuissent. Quo mirifico codicum consensu, tum Parisiacorum inter se, tum cum exemplari, unde editio Calcuttensis expressa est, tum denique cum eo, quod V. Cl. *Carolus Wilkins* Varanasiae, dum interpretationem suam concinnabat, ante oculos habuit; consensu codicum, inquam, qui sine dubio in diversissimis Indiae partibus scripti fuere: certo certius comprobatur, textum Bhagavad-Gîtae ad nostram usque aetatem religiosissime esse servatum, et carmen nobilissimum plane tale nos habere, quale divino vatis prisci ore olim effusum id fuerat. Hoc idem ex ipso carminis tenore magis